

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bernardini Scardaeonii Patauini Presbyteri de Castitate Libri Septem

Scardeone, Bernardino

Venetiis, 1542

Monachos, & clericos pari reprehensione dignos, si turpiter uiuant cap.
xxiii

urn:nbn:de:hbz:466:1-30433

DE MALE PROFITEN, RELIGIO.

Monachos & clericos pari reprehensione dignos
si turpiter uiuant. Cap. XXIII.

Quomodo res ergo sic se habeat: quid refert hos, uel illos separatim ponere: & communem professionem secare in partes: quasi monachi alterius sint religionis, quam clerici, & non potius idem in Christo: ut nihil dicatur in clericos, quod referri non possit ad monachos, qui, ut uulgo nominantur, fratres sic & re ipsa fratres habendi sunt clericorum. Minime ergo conuenit, quæ ita coherentia sunt natura, oratione, seu opinione distinguere, ac separare: quandoquidem Christianorum ordines in unum quasi corpus coalescant, ut dissolui sine magno flagitio non possint: quamquam inter se cognomine, cingulo, calceo, colore, aut alio quouis modo uideantur uulgo differre. Euenire mihi quidam in hac re uidetur idem, quod in humano corpore, in quo quamquam aliud sit pes, aliud manus, oculus, uenter, lingua, & cætera id genus membra, ita tamen singula corpus efficiunt, ut uni capiti cuncta subdantur: & cohæreant cum reliquo corpore. Nullus itaque esse debet disfidii locus, ubi unus animus omnibus esse debet, idemque uitæ modulus. Nam quantum ad Christianæ religionis sacramenta pertineat, eadem professio est omnibus, similis character, eadem potestas ligandi, atque soluendi, idem Deus, et dominus Iesus Christus, haud dispar gratia, equale præmium una fides, unum baptisma: item omnibus pariter dictum est. Sancti estote, quia ego sanctus sum dominus Deus uester. Dicat fortasse quispiam monachos ob sanctioris sequestrationis propositum, si fornicentur, grauius peccare quam clericos, qui in sæculo sunt: quoniam sicut magnæ laudi datur bonum extitisse inter malos: sic contra magno dedecori esse malum, & improbum effici inter bonos: atque quâto longius relicto sæculo a foedis uoluptatibus recesserunt, tanto foedius eas ipsas uerso retro pede reposcere. At ego utcumque sit, hos ab illis seorsum

LIBER QUINTVS. 198

aliter castigare nō ausim, ne sub orta inde suspitione uel calumniæ uel destractionis (quod absit à me) ad contumeliam omnia accipiant, & exacerbentur ex eo magis, quàm corrigantur. Eos tamen nequaquã ferendos esse cæleo, qui recedentes à collegio ac uotis monasticis, ad sæculum internos prætenſa quauis ratione, trāsſugint, quū pro comperto habeatur ferè eiusmodi homines improbos esse, atq; uel ex eo in primis male audire: et ab omnibus uulgo fœdisſimæ cuiuspiã turpitudinis & occulte fraudis suspitione traduci. Verum si quis forte bonus inueniatur ex his mihi nihil imputetur: sed potius laudetur Deus & ei maiorè in modū de tā rara auī, quæ (ut aiūt) nigro ē simillima cygno laudū uota soluamus, sed nec illi similiter sustinēdi sunt, qui cōtractis supciliis, & frōte cōficta, & obtorto collo singultātes p̄ uiam psalmos diglutiāt, ut inuidiā cæteris faciāt, & sibi captēt ex aliorū cōſceptu auctoritatē: qua postmodū securi reliquos sacerdotes seu monachos impie & inhumane detrahendo dilacerēt, quasi ipsi soli sint amici Dei, alii uero et neq; et reprobi et inutiles serui: quū tñ pleriq; ex his (ut in omni ordine hominum est uidere) tanq̄ tragicā p̄sona uultu, habitu, et uerbis tantūmodo ui: ū bonū agāt, in reliq; uero improbissimi sint: non in ueritate ābulātes, sed in fictione, et mēdatio, tanq̄ hypocritæ tristes, ut laudētur ab hoībus. Hic uero de his loq̄mur, qui quū iniq; in se ipsi sint de aliena p̄bitate sese iactāt, quasi ex eo iusti esse possint honesto in collegio cū iustis uersantur: nec miseri intelligūt qd̄ dū supbe introrsus in seipsis incedūt, pituri sunt in humilitate sua tā arrogāter inflata: q̄ qd̄ nō disciplina Christi, sed spiritu Antichristi p̄uehitur. At q̄to rectius illi, q̄ nihil sibi arrogant, neminē incessunt, nulli contumeliā dicunt: sed qua gratia quisque præcellit, eam in medium conferunt, et ad communē Christianæ religionis gloriā transmittunt, non suam, sed ubique Christi laudem procurantes. Nam illius, duntaxat monachi uita laudatur: (ut ait

DE MALE PROFITEN. RELIGIO.

D. Hieronymus) qui uenerationi habet sacerdotes Christi, nec detrahit gradui, per quem factus est Christianus, Sed monachorum claustra relinquentes, ad nostros in seculum reuertamur.

Minime tutam esse conscientiam, ubi suspectæ mulieris cohabitatio arguit impudicitiam, Cap. XXIIII.

SVnt aut qdam ex nostro ordine adeo parū curātes bene, male uel de se dicatur, ut nullis legibus, et nullo uel famæ, uel honestatis amore, ab interdictionum mulierum consortio subducere sese uelint. Quin imo patrocinia turpitudinis sub honestis nominibus aut charitatis, aut necessitatis, aut cognationis improbe sibi effingunt atq; uideri uolunt honeste, & caste uluere, quū tū ab omnibus uulgo habeantur impudici. Quanta uero, & quā turpia ex eiusmodi suspecta cohabitatione quotidie pulululent opprobria, et quā mala in populis cōcipiat opinio propterea contra clericos, nemo est qui nesciat, nisi qui ex assuetudine mali obduruerit ad obtrestantium uoces, & didicerit probra, & contumelias nihilo plus facere, quā aut manes crepitus, aut uoces balbutientis infantia. At qui uero si recte sapimus, tam æquum est nos recta facere, quā facile carpere nos uulgo solet, atq; huic morbo pro se quisque nostrum mederi maxime debet, et ea præstare, quæ non tantum culpa quacunque insigni uacet, sed etiam uel tenuissima suspitione turpitudinis: ut (iuxta illud) Beneficientes obmutescere factamus imprudentium hominum ignorantia. Sed nec princeps quoque apostolorum Petrus omnem conscientia probabat: sed eam tantum quæ cum modestia, & timore bona esse cognoscitur. At enim conscientiam habentes bonam, ut ex eo quod detrahunt de uobis confundantur. Nam nihil iniquius murmure, & iudicio populari: quod pro li

1 Pet. 2

1 Pet. 3.